

Találkozásaink a Szentírással

RÓNAY LÁSZLÓ

Az örömhír

„Mikor Jézus visszaérkezett, a tömeg örömmel fogadta. Vártak rá mindnyájan.”

(Lk 8, 40–41.)

Az emberiség történetéhez, s az egyén egzisztenciális kiteljesedéséhez hozzátartozik a várákozás. Életünk kifejlődése kisebb-nagyobb várákozások története. Várunk a sikerre, az elismerésre és szorongva az elmúlásra, a kikerülhetetlen végre. Várjuk, hogy öröm érjen, s közben sejtjük, hogy készen kell lennünk a baj elfogadására.

Az evangéliumnak e néhány tömör közlése Krisztus egyik csodatettének elbeszélését vezeti be: a zsinagóga feje, Jairus, térdre borulva kérte, gyógyítsa meg egyetlen leányát. Elindultak. „Útközben majdnem agyonnyomta a tömeg” — mondja a szemtanú hitelével a beszámoló írója. Hasonló tömeg ünnepli majd a diadalmas bevonulást, s szitkozódó sokaság veszi körül a keresztet. Persze, „vártak rá mindnyájan”, hátha megtörténik a csoda, s beteljesedik a várákozás: visszaállítja Izrael országát. Aztán végül mintha megcsalta volna valamennyiüket; kiszolgáltattottan, elesetten várta a halált a szégyenfán.

Kit várunk?

A csodatévőt? A diadalmast? A bölcs tanítót? A vihar lecsillapítóját? A jövő megvilágítóját?

Persze, hogy a csodára várunk! Azért vagyunk emberek. A hétköznapi ruhában visszatérő, szerényen megszólaló Jézust senki nem ismeri föl Szakonyi Károly darabjában sem. Olyan, mint a másik ember.

Tudja jól, hogy olyanok vagyunk, mint a haszontalan gyerekek. Csoda kell? Hát legyen csoda! Ki tagadná, az élet olykor tényleg csodás fordulatokat, eseményeket hoz. Más kérdés, tudunk-e hinni a csodában. Már annak sincs hitele. Mintha termékenyebb dolog volna kételkedni. A mai bölcselők túlnyomó többsége is arra tanít, hogy a világ ellentmondásai által halad előre.

Pedig jobb volna, ha a szeretet mozdítaná. Ha tudnánk örömmel és nyitott szívvel várákozni, mint a tömeg Jézusra.

Keresztények öröme.

„Savanyú Jóskák!” — mondta a tanár úr — ha jól emlékszem a káposzta egyik alkatrészéről nyerte nevét —, s legyintett. Az ötvenes évek végén voltunk, s felmerült a kérdés — vészesen komoly kérdés volt! —, jogosult-e egyáltalán vallásos fiatal elvégezni az egetemet. „Savanyú Jóskák. Hagyni kell őket, hadd szomorkodjanak!”

„Sirt és jajgatott ott mindenki” — mondja az evangélium. Hiába igyekezett apja, a lány meghalt. S mit mond Jézus? „Ne sírjatok...” S hányszor mondja ugyanezt! Ne sírjatok, ne szomorkodjatok, ne esetek kétségbe.

Pál és Szilás öröme.

„Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket. A börtönőrnek meghagyták, hogy gondosan ügyeljen rájuk. Az a kapott parancs értelmében a belső börtönbe vetette őket és

a lábukat kalodába zárta. Éjfél tájban Pál és Szilás zsoltárokat énekelve dicsérték az Istent, a foglyok meg hallgatták őket. Ekkor hirtelen olyan erős földrengés támadt, hogy még a börtön alapfalai is beleremegtek. Az ajtók mind fölcsapódtak és mindenkiről leoldódtak a bilincsek.” (ApCsel 16, 23–27.)

A kereszténység történetének egyik alapjelenete. Különféle korokban, különféle struktúrákban ismétlődik. A lényeg ugyanaz: a parancs értelmében börtönbe csukták őket. Mindenüket elvették, de az örömük megmaradt. „Vigasztalás tölt el, s minden bajom közt is túlrad bennem az öröm” — mondja Pál a korinthusiaknak.

Paradox öröm. A megpróbáltatások öröme. Pál apostol öröme. Aki nem ismeri, az rendszerint a neurózist választja, az örömtelenség menedékét, nem is sejtve, hogy Isten nemcsak a bűnbánók menedéke, hanem a „letörteké” is. (Így mondja Pál, szó szerint!)

A tömeg öröme.

Nem, hát ez tényleg ritkaság. Nagy történelmi pillanatok szabad öröme, amelyet rendszerint az elnyomatás félelme vált fel.

A tiszta szívvel, készségesen várakozók öröme, akik az *Örömóda* hangjaira gyülekeznek a *IX. szimfóniában*, vagy a *Téremtés* dicsőítő kórusait zengik. Karácsony öröme és a hűsvéti öröm. A születés boldogsága.

Az a tudat, hogy akire várakoztunk, mindkét karját felénk nyújtja. Ahogy Hilde Domin írja:

*Kevesebb mint a belévetett remény
az ember
félkarú
mindig*

*Csak a megfeszített
mindkét karja
tágra nyitva
az Én-Itt-Vagyok*

„Vártak rá mindnyájan.”

Azért nem mindnyájan. Voltak, akik már elosontak és a feljelentés szavait fogalmazták. Mások óvatosan félrehúzódtak az út szélére. Sosem lehet tudni, fő az óvatosság. S ne feledkezzünk meg azokról sem, akik máris „fűrták”: Mit akartok ettől? nem is csodatévő! ismertem az apját, anyját, szélhámós az egész család!

Ám amikor visszatért, mind együtt voltak. Az igazak és a hamisak, a feljelentők és a védelmezők.

Várták a csodát.

Az volt-e az igazi csoda, hogy Jairus lánya mégis életre kelt?

Inkább az, hogy mindnyájan tudtak örülni. Hiszen ez az öröm nem önmagáért való, ez a dicsőség előíze.